

JUSTICE
ET
LIBERTE

B.I.R.E

ARMISTITIUL ZEULUI JANUS

BULETIN DE INFORMATIE PENTRU ROMANI IN EXIL

BI-MENSUEL INDEPENDANT

LA PLUS ANCIENNE DES

DE LA DEMOCRATIE ROUMAINE

PUBLICATIONS ROUMAINES

I.N.M.E.R.

ARHIVA

JUNE 1985 16, 819/80

La 9 Mai se împlinesc 40 de ani de la încheierea Armistițiului dintre aliații de atunci și cel de al III-lea Reich. Razboiul lua sfârșit și Europa vroia să creadă în viitorul de pace și libertate mult așteptată. După lipsări și suferințe venea în sfârșit liniștea și îndestularea. Bucuria populațiilor libere de povara războiului era amplificată de convingerea că oamenii vor trăi debărați de asuprire și de frică, într-o Europă în care fiecare își va putea dăltui viața după gândul și puterea lui, iar națiunile își vor dezvolta individualitatea după năzuințele și capacitatea lor. Din păcate euforia acelor zile a fost îndreptățită pentru unii și înșelătoare pentru alții, după cum se aflau în Vestul sau în Estul Europei. După 40 de ani Occidentul are de ce sărbători ziua Armistițiului, Răsăritul însă nu. În pace și libertate, Apusul poate fi satisfăcut de nivelul lui de viață și de potențialul economic pe care-l are. Bogat și liniștit el tinde însă să creadă că n-are a se îngrijora de situația fraților lui din Răsăritul Europei. Gândind astfel, occidentalii n-au știut sau n-au vrut să știe că ziua de 9 Mai 1945 i-a văzut pe Ruși la Berlin și la Viena, sau că 110 milioane de europeni au căzut în sclavia sovietică. N-au înțeles sau n-au vrut să înțeleagă pericolul reprezentat de noul imperiu moscovit. N-au vrut să creadă nici că tavalugul marxist care zdrobea națiunile astăzi captive, nu se va opri la ele, și au rămas indiferenți la lupta pentru libertatea a acestor popoare uitate. Dar cu toate acestea, de câțva timp, ceva s-a schimbat în mentalitatea și orientările Occidentului. Acum a înțeles că alianțele din timpul războiului nu puteau fi considerate ca linii de urmat în politica lui viitoare și că prietenii de atunci nu puteau fi decât aleatorii. Din păcate, pentru țările satele din Europa, modificarea opticii occidentale, dacă nu este inutilă, este cel puțin tardivă. Luciditatea de astăzi ar fi fost indispensabilă cu peste 40 de ani în urmă, adică mai înainte ca sovieticii să prindă rădăcini în Europa. Chiar la Yalta era prea târziu. Dar constatările de astăzi nu schimbă realitatea de ieri, după cum armistițiul din 1945 menit să asigure libertatea popoarelor din Europa, a consacrat asuprirea celor din Răsăritul ei. El a adus lumină în Vest și în Est, bucurie unora și mâgire celorlaltii. Din această cauză festivitățile de la 9 Mai nu pot avea decât un rezonanță în sufletul oamenilor din Răsărit, ca-n sufletul celor din Apus. Patru decenii de împilare și suferință îi despart pe unii de alții.

38-ème ANNEE

N° 813

1 MAI 1985

SCRIITORUL DORIN TUDORAN FACE GREVA FOAMEI

LA BUCURESTI

În ziarul francez "LE MONDE" din 28 Aprilie 1985 a apărut știrea că scriitorul DORIN TUDORAN a început la 15 Aprilie 1985 la domiciliul său din București, o grevă a foamei pentru a obține autorizația de emigrare împreună cu soția și fiica sa.

În August 1984 DORIN TUDORAN a adresat o scrisoare lui Nicolae Ceaușescu în care sublinia "profunda incompatibilitate" dintre propriile lui concepții în privința drepturilor omului legate de libertate și cultură și "realitățile românești de astăzi". În scrisoare DORIN TUDORAN sublinia că dreptul de emigrare este un drept inalienabil, fiindcă omul nu este "proprietatea nimănui".

PUBLICAM VASTUL STUDIU ASUPRA INTELCTUALULUI ROMAN, TRIMIS CLANDESTIN IN OCCIDENT DE CATRE

SCRIITORUL DORIN TUDORAN

Cele 11 capitole ale acestui studiu au fost difuzate la Radio "Europa Libera" și publicate în întregime în revista "Ethos" N°5. Redăm mai jos fragmentele pe care le socotim mai importante. Sublinierile și titlurile ne aparțin.

ERIC SAU ERICA - SAU DESPRE CONDIȚIA INTELCTUALULUI ROMÂN DE AZI

de Dorin TUDORAN

1. Sînt ani de cînd afirmația că, dintre toți intelectualii lagărului comunist-totalitar al Europei răsăritene, românul e cel mai pasiv și mai obedient, a devenit unul dintre cele mai bătute locuri comune ale presei occidentale. Ce n-a mai reușit aceeași presă liberă, a fost să-l explice (nici o sinonimie cu a justifică!) pe acest intelectual român, Nimic surprinzător în asta, atîta vreme cît presa (oricît de liberă și de onestă ai fi ea!) e mai în informare și mai apoi analiză, mult mai mult Blitz al evenimentului decît studiu istoric. Și chiar atunci cînd analiza există, cea de presă nu poate țira locul studiului istoric ori sociologic. La urma urmelor, presa semnalează atrage atenția, trage — cum se spune — semnalul de alarmă, ăsta-i rostul ei. Îi revine istoricului sau sociologului, politologului ori filozofului istoric sarcina de-a lumina prin păienjeniișul de evenimente destinul unei clase curba ascendentă ori descendentă a rolului ei istoric în viața unei națiuni felul în care și-a asumat ori a evitat să-și asume acest rol într-un moment sau altul; să explice cît și ce, de ce și de ce nu acest destin trebuia ori a fi numai posibil de asumat, dacă a fost ori nu clasa respectivă pe măsură obligației față de poporul ei în acel moment.

Autorul rîndurilor de față nu e nici istoric, nici filozof al istoriei, nu nici sociolog, nici măcar politolog, așa încît liniile sale nu au defel ambiții structurii unei analize proprii personajelor enumerate mai sus. El e un scriitor, care, înainte de orice, mărturisește că, deși neîmpăcat cu condiția actuală a clasei sale, nu se rușinează că-i aparține, că e scriitor român. Și asta nu pentru simpla fatalitate că intelectual fiind, azi, în plin despotism și totalitarismului comunist în România, nu poate fi altceva, ci pentru că v. de în orice renegare de felul acesta o indecență inacceptabilă și inutilă. C. ci, prin a fi intelectual român în acest moment el înțelege, în primul rînd, fi moștenitorul unei clase sfințite prin iubire de neam și nu puțin martir și înfin mai puțin a fi un nume înregistrat în rubricile Recensămîntului intelectualilor români de la orașe și sate în anul de grație 1984, rubrică oricum efemere, ca tot ceea ce ține de-o administrație, domnie ori simplă uzurpare — cum e cazul totalitarismului comunist de azi. Autorul acestor rînduri e un scriitor ce-ncearcă, aici, nu pagina tutelată de acel sine ira studio, propriu textului științific. Ci-și pune, cu franchețe, aceste rînduri sub tutela declarată a adagiu-ului goethean "Augrichtig zu sein kann ich ve prechen, unparteusch zu sein aber nich" — (pot făgădui că voi fi sincer, însă și imparțial). Tragedia e sinceră, nu și imparțială, mai ales cînd rîndurile (urmarea în pag. 2)

ABONATI-VA LA B I R E

www.arhivaexilului.ro

FRIG SAU FRICĂ - SAU DESPRE CONDIȚIA INTELECTUALULUI ROMÂN DE AZI

de Dorin TUDORAN

personaj și nu doar simplu martor. Recunoscându-mi condiția de personaj al tragediei intelectuale române de azi, n-ar fi nevoie să adaug că tot ce va părea ieri chiar va fi reproș la adresa clasei ce-i aparțin, începe cu mine. Nu din vreun egocentrism exacerbant ori dintr-un masochism cu tendințe exhibiționiste, ci din pură deceț. A vorbi imparțial și rece despre propria-ți clasă, mi s-a părut întotdeauna o impostură mai ales în cazul creatorului.

Ce vor aceste pagini? • • • O încercare de-a umaniza portretul intelectualului român de azi așa cum, nu fără temei, a fost el acreditat de presa occidentală. Și — se va vedea — a umaniza în cazul de față nu e deloc a justifica, a scuza, ci a pune în ecuație și ceea ce, inevitabil, articolul de față nu poate, nu are timp să numească. Așadar, acest fundal adus mai în față de rîndurile noastre nu este neapărat o încercare disimulată de absolvire a intelectualului român de azi de-o etichetă ce s-a lipit de el "ca marca de scrisoare", cum spune un cîntecel românesc.

În sfîrșit, se va înțelege, sper, că rîndurile de față nu-și propun să lupte pentru infirmarea imaginii intelectualului român de azi drept cel mai pasiv și mai obedient dintre confrății săi din ghetoul comunist est-european,

II. Cine e, de unde și cînd a pornit intelectualul român?

• • • mai întotdeauna el a însemnat cel dintîi intelectual al familiei sale. Pornit, în majoritatea cazurilor, din mijlocul altei clase; fie mai vechi — țărănimea, fie mai noi — proletariatul, intelectualul român n-a instaurat "dinastii".

• • • Datorită tinereții sale, intelectualitatea românească a întemeiat puține "pepiniere de intelectuali", familiile de intelectuali "din tată-n fiu" fiind destul de puține numeroase la noi. Și, într-un fel, a fost bine. Într-un fel! Fiindcă, abia ajunsă la putere, dictatura proletară a lovit cu o furie orăbă tocmai în astfel de familii, ce asiguraseră — de la preot la cărturar, de la învățător la medic — elita spirituală a țării. Cu cît ele ar fi fost mai multe, cu atît mai numeroase ar fi devenit victimele după 1944. Și, slavă lui Stalin și emulilor săi — apăruți ca un mucegai și la noi! — nici așa n-au fost puține. Dar gazetarului occidental venit în România, cine și mai ales unde să-i arate miile, poate zecile de mii de mominte ale intelectualilor români ce și-au dat duhul la Canal, la Sighet și Aiud, la Pitești și peste tot unde au fost trimiși să moară pentru că n-au vrut să se recunoască vinovați de-a nu-l fi anticipat pe Marx ori pe Lenin, că trimiși — cu bani greu cîștigați de părinții lor! — să învețe, nu i-au împărțit săracilor — lucru ce n-ar fi ajutat, de altfel, la nimic, și nici nu i-ar fi salvat de la pierire — ce s-au pus cu burta pe carte? În lipsa acestor mominte, greu de explicat străinului să pasivitatea și obediința intelectualului român imediat după 1944 nu e chiar o chestiune foarte simpă. Groapa comună, ascunsă și ea privirii, nu are voce. Intelectualului român i s-a ucis, deseori, și mormîntul!

INTELECTUALULUI ROMÂN I S-A UCIS DESEORI SI MORMINTUL!

Conștiința de clasă a intelectualului român (în sensul unui egoism social) s-a constituit tirziu și după mari sinuozități, sentimentale — și nu doar sentimentale! — el rămînînd, de cele mai multe ori, la mijlocul drumului între clasa părinților săi și cea în care de-abia intrase. • • • desec versurile unui alt clasic al poeziei române cînd scrie: "Sînt suflet în sufletul neamului meu/ Și-i cînt bucuria și-amarul". Ce nu avea cum să știe cel de-al doilea era că după 1944 Poetul va rămîne cu obligația de-a cînta bucuria neamului, dar i se va interzice, sub pericolul pierderii vieții!, să cînte amarul. Mă rog, dacă era vorba de amarul de pînă la 1944, nu e rău, despre celălalt însă — nici o vorbă!

Încă tînără, intelectualitatea din România a fost o pradă ușoară pentru dictatura proletară — și ea tînără dar mai puțin... "naivă". La masa cesorală de după ieșirea din cel de-al doilea război mondial intelectualitatea a venit cu principii și idealuri. În aceeași masă, însă, comuniștii români au bătut sălbatec cu pumnul lui... Vișinsky, ministrul de externe sovietic reprezentînd armatele "eliberatoare". În fața acestui gest profund... "patriotic" și-n fața diviziilor blindate ale "marelui frate de la răsărit", intelectualul român a contat cît un gard de trestie; gînditoare, dar, totuși, trestie...

Țărănimea română, "talpa țării", clasă mult mai încercată, ce duse în spate răcoale, uniri de țară, război de independență, ce fusese trasă pe roată și trecută, de attea ori, prin foc și sabie, pe sub bici și vină de bou, a fost ea însăși o pradă ușoară pentru tînăra dictatură proletară. Ea, țărănimea română, s-a prabușit o dată cu cei 80.000 de țărani, victime ale unor procese politice înscenate cu o perfidie necunoscută pe aceste meleaguri, operă a "moștenitorilor celor mai înaintate idealuri ale poporului".

Și-atunci? Dacă în România, "țară eminamente agrară", nici țărănimea nu mai era poporul, putea — și n-a încercat? — să facă mai mult intelectualitatea, cu... originea ei "nesănătoasă", "mic burgheză", cu "șovăielnicii" ei, pe care Lenin îi ura mai mult decît chiar pe soldații armatei albe?

Greu de spus.

Tinerețea — nici măcar cea a unei clase — nu poate fi o scuză în absolvirea unui păcat ori a altuia.

Și totuși, din acest spațiu nefericit dar plin de har, abia după două secole de la prima bibliotecă, românii aveau să-i dea lumii pe Brăncuși și Enescu, pe Eugene Ionescu și Mircea Eliade, pe Emil Cioran și Dinu

FRIG SAU FRICĂ - SAU DESPRE CONDIȚIA INTELECTUALULUI ROMÂN DE AZI

de Dorin TUDORAN

Lipatti, pe Ștefan Lupașcu și atîția alții. Și-aveau să-i dea lumii atît de mult, încît aproape că-... pierdură pentru ei măcar pentru o vreme și cu directă contribuție a totalitarismului comunist!

Toate acestea vor să spună că extraordinara noastră putere de-a fi sincroni, dacă nu chiar și în avangarda artistic-spirituală a lumii s-a realizat, și se realizează, mai apăsător ca la alții, mai mult prin extraordinare acumulări și împliniri individuale, și mai puțin la nivel de masă. Totdeauna va exista la noi o mare diferență nu doar între elitele spirituale și mase, ci chiar între virfurile elitei și elita însăși, căci am avut prea multe de recuperat

Într-un timp miraculos de scurt, pentru a putea ajunge, de fiecare dată, în bloc la linia de sosire. Și iată că ajung la obiecțiunea fundamentală adusă de mine etichetei lipită intelectualului român de azi de către presa occidentală, ce vede în el pe cel mai pasiv și mai obedient dintre intelectualii la-gărului comunist est-european; și anume o consider irelevantă.

NU TREBUIE SA COMPARAM INDIVIZI CU INDIVIZI, SI POPOARE CU POPOARE, CI INDIVIZII SI POPOARELE CU EI

INSISI Pompiliu ELIADE

cu ceea ce sînt în diferite momente ale existenței lor. În această perspectivă, dacă românii de azi sînt mult mai puțin civilizați decît francezii sau germanii, dacă, în ciuda tuturor eforturilor lor, ei nu reprezintă încă decît un tip de tranziție între barbarie și civilizație — nu trebuie să uităm, pe de altă parte, că distanța care desparte barbaria de civilizație este uiașă, că românii sînt cu mult mai aproape de tipul civilizat decît de tipul barbar, și că, dacă se deosebesc de francezi și de germani ei sînt de o sută de ori mai departe de românii de acum o sută de ani!

Nici un popor din Europa nu a făcut mai mari progrese într-un timp atît de scurt ca poporul român.

Dacă francezii sau germanii de acum o sută sau o sută cincizeci de ani ar reînvia, ei ar mai putea să se asimileze destul de repede noului mediu. Dar dacă monarhii sau boierii orientalizați de la sfîrșitul veacului trecut ar reveni astăzi printre nepoții lor, ei ar apărea ca ființele cele mai de neînțeles și cele mai ciudate, și n-ar înțelege ei înșiși nimic din ce se petrece.

Așadar, adevărata problemă a intelectualului român de azi nu e aceea că e mai laș ori mai curajos decît confratele său ceh ori slovac, ungur ori polonez, rus ori bulgar, ci cît de laș ori de curajos, cît de demn ori de obedient: este în raport cu el însuși, cel de pînă la 1944. Vai!, o simplă numire a momentelor cheie din viața tinerii națiuni române moderne — revoluțiile de la 1848, Unirea Principatelor din 1859, Unirea de la 1918 — probează, fără putința de tăoadă că

AZI INTELECTUALUL ROMÂN ATINGE COTE AMETITOARE

DE PASIVITATE, poartă în spate cocoșa din ce în ce mai grea a obediinței sale vinovate. Tot ce a însemnat moment istoric în România a cunoscut un intelectual foarte activ, direct implicat în eveniment, cu vocația baricadei chiar. O simplă parcurgere a presei românești dintre cele două războaie mondiale, de exemplu, poate da imaginea reală a spiritului extraordinar de implicat în care intelectualul înțelegea să trăiască. Presa anti-dinastică, cea anti-hitlerastă, dau despre o intelectualitate românească nu doar strălucitoare în spirit, cu o puzderie de condeieri excepționali, dar, în primul rînd, despre un curaj civic exemplar.

Primul lucru de care lua cunoștință intelectualul român după instaurarea noului regim comunist, săvîrșită, nu întîmplător, sur rînjelul "de baraj" al blindatelor sovietice și la umbra indiferenței obtuze a aliaților, prea grăbiți să-și vadă "de-ale lor", era că el nu mai aparține nici unei clase sociale, deci, că are extrem de puține drepturi și infinit mai multe datorii, printre care aceea de-a se lepăda, ferm, de tot ce constituise pînă atunci cartha morală a clasei sale; Declarat un simplu tolerat, intelectualul român trebuia să mai mulțumească. SI SPRE SURPRINDEREA LUI SI A NATIUNII, AS TA FACE SI AZI - MULTUMESTE !

Atunci, cu aproape patru decenii în urmă, se săvîrșea, în fapt, declarația intelectualului român, act de care el — mai de voie, mai de nevoie, mai din orgoliu, mai de rușine! — n-a vrut și, din păcate, nu vrea nici azi să ia cunoștință. Întîi uimit, apoi dezorientat, intelectualul român n-a reușit nici pînă azi să-și revină din buimăceală. Cînd elita intelectualității românești a servit noii puteri comuniste la "pardosirea" și "tapetarea" pușcăniilor, iar ce rămăsese din ea, în "libertate", era supusă unui tratament dezonorant, intelectualul român își încălzea nopțile sale de spaimă și însonmie cu același refren: "Gata. Cu asta s-a terminat. La mine nu vor ajunge!" Cînd cei mai mari dintre poeții români în viață au fost trecuți la index, iar la moartea unuia dintre ei presa românească n-a scris o linie, confrății lor murmurau ca în transă același! "Gata. Cu asta s-a terminat. La mine nu vor ajunge!"

Așa cum copilul nu vrea să creadă că va muri cîndva, tot astfel intelectualul român a refuzat atunci o face și azi să creadă că sînd cu mii-

FRIG SAU FRICĂ - SAU DESPRE CONDIȚIA INTELECTUALULUI ROMÂN DE AZI

de Dorin TUDORAN

nile încrucișate. cînd lîngă el e lovit cineva, mîine va fi rîndul lui. Niciodată de la această capitulare intelectualul român nu și-a mai pus în mod serios problema: **invierii clasei sale, reintrarea ei în drepturile**

Firești Mai grav chiar decît a accepta drepturi nejustificate unei clase ajunse la putere e să le abandonezi pe cele ale propriei clase. **Cea dintîi se poate numi obediența, frica; cea de a doua are un nume mult mai urît!**

Dacă aș fi autor de benzi desenate ori caricaturist astfel mi-aș imagina pe hîrtie convoiul noii orînduirii ce-o lua din loc acum patru decenii, să-răcăcios dar cu mare alai de slogane, despre care un "contra-slogan" de azi spune "Din succes în succes, pîn' la dezastru final": o pereche de cai — clasa muncitoare, o căruță cu coviltir — fărînimea, "aliatul de nădejde", sus, pe capră, ținînd foarte strîns frîiele și rotînd o cravașă de călăreț calmuc, surugiu — tînașă castă conducătoare. Iar la spatele acestui "corp expediționar" încropit cu anasîna, legat cu-o sfoară ponosită, un cîine — intelectualul. Bietul de el, deși știe că înaintea lui alte "javre", "dușmani" ai poporului muncitor" fuseseră alungate într-o bună zi, el merge, cu pas din ce în ce mai împleticit și în privirea lui de-o fixitate înfricoșătoare poți citi acel aiuritor. "Gata. Cu asta s-a terminat. Pe mine nu mă vor alunga!"

Biologii (firește, fără voia genialului tavarăș Lyssenko!) sînt de acord că specia se salvează prin moartea indivizilor, milioanele de morți individuale asigurînd perpetuarea, triumful speciei neantului. Intelectualul român de azi (chiar și biologul!) a ales exact drumul opus, pîndî nu doar de eșec, dar și de ridicol: "salvarea" individului, prin acceptarea dispariției "asei (speciei) sale... A-toate-știutoare, casta conducătoare justifică "știința" — cum altfel? — și acest dezastru, transformîndu-l, ca de obicei, într-un succes: **apariția noii intelectualități.**

Caligula, al lui Camus, printre altele, proiecta și realizarea unui om nou, vî amintiți **Om nou** ne-au lăsat să înțelegem că "forjează" în beciurile negrei "alchimii" a Securității române și "revoluționarii" lui Gheorghe Gheorghiu-Dej și Alexandru Drăghici. Iar azi ce ni se propune? Bineînțeles, formarea **omului nou**. Deși tolerat, cum om e și el, intelectualul va fi, la rîndu-i, un om nou

Rînd pe rînd, lumile lui Platon și Aristotel, Socrate ori Cusanus, Montaigne ori Bacon, Descartes ori Pascal, Kant ori Kierkegaard, etc. s-au mulțumit cu Omul. După Lenin, Omul s-a "datat", brusc, și a apărut nevoia cumplit "revoluționară" a **omului nou**

LIPSIT DE VOINTA ISTORICĂ INTELECTUALUL ROMÂN NU MAI ESTE UN MOȘTENITOR.

Vice versa — fără conștiință de moștenitor nu poți dobîndi conștiință istorică — adevăr repetat, aproape *mot à mot*, de mai toți marii gînditori ai acestui veac. Iată cum, precara condiție a intelectualului român de azi nu e doar rezultatul presiunii externe a terorismului ideologic comunist ori a abandonării lui de către un occident prea grăbit, ci și a propriului abandon, a propriei deziceri de clasa căreia îi aparținea. Și-un proverb românesc spune că "Ce-și face omul cu mîna lui, nici dracu nu desfăce!"

DEMNIȚATEA INDIVIDUALĂ A CĂTORVA NU POATE ȚINE ÎNTR-UNUL UNEI ÎNTREGI CLASE SOCIALE

III. Evident, nu tot intelectualul român de azi e obedient, pasiv, laș, resemnat. Dar excepțiile, oricît de multe ar fi ele, ca orice minuni, nu fac altceva decît să confirme regula. Demnitatea individuală a cătorva nu poate ține locul demnității unei întregi clase sociale. Puterea de-a reacționa stă în individ, în fiecare din noi, puterea de-a acredita o poziție istorică stă însă în demnitatea colectivității. Fără realitate colectivă, orice gest individual — oricît de curajos și de demn — se pierde într-o "moftologie individuală" cum bine ar zice cineva **Puterea** totalitară din România a pus, de altfel, foarte bine la punct **marginalizare, bagatelizare** oricărei reacții individuale prin clararea ei în "Cazul Cutare", "Afacerea Cutare". Înainte chiar de a-l acuza drept ludă, vindut pentru arginți Occidentului, nu lansase KGB-ul despre Soljenitsyne că făcuse tot ceace făcuse doar pentru că, bolnav de cancer, fără scăpare, voise și el să nu moară necunoscut?

Teoretic, intelectualul român cunoaște pînă în ultimul resort acest aparat de marginalizare, de excludere prin bagatelizare ori compromitere, chiar dacă e vorba de situația generală a **cazului** și nu doar de cea a celui politic:

"CAZUL CUTARE"

"Un caz e un caz — atît și nimic mai mult; pîrînd a explica totul, această formulă nu explică, de fapt, nimic. Are alt rol. * * *"

În ultimul timp, puterea a reacționat prompt și, pentru unii, surprinzător de nuanțat în bagatelizarea, compromiterea unor astfel de cazuri. Scriitorul român, de pildă, cunoaște foarte bine murdăria sistemului de marginalizare, dar speră, încă, dacă nu în puterea creatorului de literatură de-a înfrunta "cazuiră" sa, oricum în forța literaturii de a nu fi fărîmîțată în astfel de "accidente": * * *"

Există, după cum se vede, în această excelentă demontare a mecanismului sinistru ce exclude inconvenabilul prin aruncarea lui în **caz** și apoi prin clararea **cazului** prin marginalizare, *S-ar părea, însă, că acest optimism nu e împărțît de marea masă a intelectualilor, dovadă teama lor bolnăvicioasă de-a nu deveni **cazuri**. Ar exista o primă explicație

FRIG SAU FRICĂ - SAU DESPRE CONDIȚIA INTELECTUALULUI ROMÂN DE AZI

de Dorin TUDORAN

a acestei reacții, dar nu neapărat relevantă — aceea a dificultății de-a sparge o anume barieră psihică, de-a înfrunta condițiile materiale, de zi cu zi, nu tocmai plăcute, pe care, într-un regim totalitar și poliținesc și le "asigură" izolarea prin **caz**. Deasupra ei există, cred, o alta, cu mult mai profundă și mai gravă. **"OMUL DE ÎNTELES"**

Intelectualul român pare să aibă din ce în ce mai puțină încredere în puterea posterității de-a rezolva cazurile de azi; din ce în ce mai puțină încredere în posteritatea meritată de opera sa, dacă el, creatorul, a fost exclusiv pîm aruncare în **caz**. El vede că lumea se grăbește teribil, într-o proporție geometrică față de cum o făcea lumea părinților săi, că el nici nu poate bănui (cum o făceau cu el nu doar părinții, dar și bunicii săi!) în ce lume va trăi copilul său, ce preocupări va avea acesta. Posteritatea (și dreptatea ce-ar urma s-o aducă ea!) e pentru intelectualul român trăind cu frica de-a nu deveni "un caz", o Fata morgana de care se ține foarte departe. Pentru el, posteritatea cît de cît sigură e cea care începe acum, din chiar mijlocul... antumității. El crede, chiar dacă nu cu voce tare, că lăsînd pe seama posterității judecarea sa, poate pierde definitiv și șansele — atît cît le are — oferite de ziua de azi, de autoritățile zilei, bineînțeles dacă și "dumneata, toașu, ești om de înțeles". Da, mai degrabă el acceptă să fie om de înțeles, decît om supunîndu-și destinul unei judecăți de care nu prea mai e sigur că va veni. * * *"

Pentru o foarte nesigură "statuie" de mîine, intelectualul român de azi nu dă **micul bust de buzunar**, ipso inselător și el, dar mai palpabil, pe care puterea zilei i-l asigură "omului de înțeles". * * * Anticul *Carpe diem!* a devenit deviza lui de viață. "Coûte que coûte" dar ziua de azi vrea s-o trăiască liniștit, deși, atunci cînd își teoretizează *Weltanschauung*-ul se lipește insistent de umbra marelui Nicolae Iorga:

"O țară nu se poate clădi nici pe cel mai netăgăduit avînt al unui suflet genial, care urmărește cu mîndrie zborul aripilor sale puternice și încă mai puțin pe mărăcinii împletite ai dibăciei politice, ci numai pe nemîșcata piatră de temelie a caracterelor care s-au jertfit pentru ca să creeze o patrie"

De fapt, azi, în fața **cazului** creat în lumea intelectuală, puterea nici nu mai are prea multe de făcut. Cîteva antecedente compromițătoare au învîțat-o că brutalitatea fățișă n-o poate avantaja, că deși nu mai există opinie publică internă, cea internațională încă dă semne de viață, uneori supărător de însufletite și cu urmări nu tocmai favorabile. Acum, în anul de grație 1984, rolul organelor specializate în România în distrugere de om, reputație, operă, se "rezumă" doar la **prelucrarea subiectului** (observați suplețea terminologiei?), la **pregătirea lui pînă în faza de livrare publică a cazului**. De-aici, aparițiile pe față ale organelor respective nu se înregistrează decît în cazuri cu totul neașteptate. Practic, lichidarea **cazului** creat și livrat ca atare intră în atribuțiile... intelectualilor înșiși. Și **lichidarea, clararea** se produc de la tăcerea vinovată la critica "principală"; ca să nu mai vorbim de birfa neiertătoare. Căci nu există pe lume, spunea un intelectual român, ură mai cumplită decît a sclavului împotriva sclavului ce s-a eliberat, și orice caz e un **sclav eliberat** * * * fiindcă, ce altceva este auto-eliberarea unui sclav, decît dovada că, **da!**, se poate? Și dacă lucrul acesta e dovedit, ce altceva decît condamnarea pasivității înseamnă el? Dovedind că, de fapt, stăpînul se află în fiecare din noi, și că libertatea se **cucerește de dinăuntru**, nu se primește de dinafară, de-abia atunci sclavul se află în cumplit pericol de moarte, căci din acel moment el a intrat în mîinile celor lîngă care suportase sclavia, și aceste mîini nu iartă, n-au cum s-o facă. Iertînd, se autocondamnă, se autoblamează, și la nimic nu ține sclavul mai abitir decît la... femnitatea lui!

Intelectualul român, **lucrat de organele puterii ca subiect și iurat drept caz**, indiferent de cota lui moral-profesională de pînă atunci pierde totul, i se contestă totul, i se pune în cîrcă orice: nu mai are talent ("De fapt, mon cher, n-a avut niciodată!"), rezultatele lui profesionale sînt reanalizate rapid și declarate aproape nule. El, **cazul**, e un găinar, dacă nu un agent al "unchiului Sam", își urăște patria și poporul, ba chiar propria familie. Pe scurt, e un gunoi "pe care, mon cher, tovarăși, să recunoaștem, **f-am menajat prea mult** * * *"

După cum spunea un **maestru român neîntrecut în demascări**, "Ciolanu-i din ce în ce mai mic, cîinii din ce în ce mai mulți și mai flămînzii". Si, evident, orice transformare în **caz** a unui dintre "cîinii" eliberează, fie și măcar ipotetic, un loc mai apropiat de "ciolan". Pentru adjudecarea lui, nu mai încap scrupule. Ca orice surogat, falsă noastră viață intelectuală e una gîndită și dirijată de putere pe locuri, și asta ucide bruma de demnitate ce ne mai bîntuie. A fost "curățat" Cutare? Treaba lui. Cu atît mai bine pentru mine, am o șansă în plus!"

Nici vorba, "ciolanu"-i iluzoriu, iar adjudecarea unui loc mai în față, unde măcar miroase a carne, dacă de fapt carne nu mai e de mult pe "ciolan", e foarte supraviețuitoare de putere. Dar intelectualul român trăiește, vai! azi prea în grabă, spre a mai vedea și acest **cazul** atît de bătător la ochi. În fond, obiecția fundamentală ce i se aduce **cazului** de către foștii lui confrăți de galeră e că "Toate astea le știu și noi și tăcem. De ce le-ai spus tu? Ca să arăți că noi sîntem niște lași? Nu?"

Cît de paradoxal, de contradictoriu e intelectualul român!

Cît de paradoxal, de contradictoriu e intelectualul român!
(Urmarea în N°814) www.arhivaexilului.ro

insemnări insemnări

TREIZECI SI CINCI DE ANI DE EXIL ROMANESC

de René THEO

(Vezi inceputul in N°805)

În cronică noastră în acest număr vom prezenta un inventar al publicațiilor românești, editate de români în limba maternă sau în limbi străine, publicații care au apărut în exilul românesc din 1946 și până azi. Se va vedea că în acest răstimp, de circa patru decenii, au apărut, dispărut sau continuă să mai apară diverse titluri de buletine, ziare, caiete, reviste literare care se ridică la cifra de 80 de publicații. Astăzi continuă să mai apară 41 de titluri. Aceste publicații au apărut sau mai apar astfel: trei bi-lunare, cea mai mare parte lunare, iar o bună parte trimestriale, trianuale, bianuale și... anuale, după cum vom indica la fiecare publicație pomenită. Tirajul fiecărei publicații, variază între 100 și 500 de exemplare de fiecare apariție. Excepție făcând, "La Nation Roumaine" și "România", organele Comitetului Național Român, al căror tiraj era pentru fiecare titlu de 5000 exemplare trimise în mod gratuit. Deasemeni, majoritatea publicațiilor, în special cele legionare erau deasemeni expediate în mod gratuit. Martin Economu, în prima serie a lui BIRE în anul 1950, a expediat în Statele Unite 5000 de exemplare, reușind la sfârșitul anului să contracteze numai zece abonamente. În acest context, când românii credeau că este un drept de a primi gratuit o publicație românească, "BIRE" cerea plata abonamentului, a cărui direcție în 1951 o preluase RENE THEO. Nesubvenționați de nimeni, soții Theo, din salariul muncii lor particulare, timp de 11 ani, au contribuit la acoperirea cheltuielilor de apariție. Abia în 1961, bugetul lui BIRE a fost echilibrat, încasările acoperind cheltuielile, tirajul stabilindu-se la 500 de exemplare. Majoritatea acestor publicații sunt făcute de amatori. Doar opt organe de presă a exilului, au fost redactate de ziaristi profesioniști. Le redăm în ordine alfabetică, (astăzi decedați) Const. Arsenie, Martin Economu, Demetrie Petropoliadis, Pamfil Șeicaru și Alex. Visan. Trei mai sunt încă în viață: Alex Gregorian, Marius Liği și subsemnatul. În primii 10 ani, majoritatea publicațiilor, cu unele mici excepții, nu difuzau știri din țară înrobite, ci se mulțumeau să vânture ideologia politică fie de extrema dreaptă, fie democratică, unele având o preponderență antisemită. În ultimii 10 ani au apărut și publicații colaboraționiste cu regimul de la București, unele fățișe, altele camuflate, unde găsim nume de șabi notorii din regimul comunist, ale căror semnături apar, alături de nume de persoane notorii anticomuniste din exil. În felul acesta se face un amalgam spre formarea unui "exil reserist" despre care am scris de nenumărate ori în coloanele noastre. Aceste cazuri de "colaboraționisti" sunt notorii, ca cel mai faimos, a lui Const. Drăgan, urmate de Serban C. Andronescu, C. Mihăilescu-Titus, Dan Mihlovan-Mitu. Vom începe deci acest inventar al publicațiilor românești, prin ordinea lor cronologică de apariție a fiecărui titlu. Patru din ele au fost pomenite în trecutele noastre cronici, dar pentru a reda un tablou exact, le vom pomeni din nou: în anul 1946 apare la Roma prima publicație românească a exilului "Țara" editată de Alex. Gregorian. În 1948, la Londra: "Făclia", finanțată de V.V. Tilea, care a dispărut în 1956. La München: "Patria", sub conducerea gen. Ion George care a dispărut în 1960. "Danube Press" agentia de presă în limba franceză

sub direcția lui Martin Economu care își încetează apariția în 1953. "Românul" organul de presă al generalului N. Rădescu, care decedând în mai 1953, ziarul își încetează apariția la sfârșitul anului. "La Nation Roumaine" - organul oficial al Comitetului Național Român în limba franceză, care apare sub conducerea lui Romulus Boilă, cu o apariție la început bilunară, apoi lunară, până la dispariția sa în 1972 din lipsă de fonduri. "BIRE" apare în 1950, bilunar sub conducerea lui Martin Economu și din 1951 a trecut sub direcția lui Rene Theo. În 1949 este editat la Paris sub direcția lui Mircea Eliade: "Luceafarul", revista de cultură care a avut o scurtă viață. În 1950, în Italia apare "Vatra" sub conducerea lui Petre Vălimăreanu, organ legionar, trimestrial, care și-a mutat sediul în RFG, la Freiburg unde continuă să apară. "Unirea" - organul exarhatului Catholic Român din America, editat la Chicago sub conducerea Părintelui L. Pușcaș și care continuă să apară. "România Viitoare" editată la Paris ca organ al tineretului național-tărănist sub conducerea lui G. Ciorănescu, Th. Cazaban, Preda Bunescu, N. Morcovescu, Virgil Micu, și care va dispărea în 1953. "Era Nouă" editată la Paris de Alex. Vișan ce a apărut în mod neregulat până ce își încetează apariția în 1953. În 1951 la Madrid apare lunar "Libertatea" - organ al mișcării legionare a lui Horia Sima, apoi (a dizidenței) "triumviratului" pentru ca în cele din urmă să devină organul comandantului legionar Vasile Iasinschi, ziar ce dispărea în 1960. "Chemarea" - editat de N.S. Govora și A. Cristescu (decedat) cărui în Mai 1952, guvernul francez îi interzice apariția. "România Muncitoare" sub conducerea sindicalistului și socialistului Eftimie Gherman, al cărui redactor era Virgil Ierunca, a apărut lunar până în 1970, când revista își încetează apariția. "Caiete de Dor" - revistă culturală de sub conducerea lui C. Amărieuței care în 1953 dispărea. La Roma, sub conducerea Mgr. Gh. Cosma apare revista culturală religioasă "Suflet Românesc" care în 1953 își încetează apariția. La Buenos Aires este editată revista culturală legionară "Cuget Românesc" care a dispărut foarte repede din circulație. În 1952 la Stockholm, în Suedia, Georges Serdici editează în limba suedeză "Seep Upp" care dispărea în 1954. La Paris "Fundatia Universitară Regala Carol I" editează primul număr al "Buletinului Științific Român" sub conducerea profesorilor C. Marinescu, Petre Sergescu, dr. C. Metianu, și P. Atanasiu. Acest Buletin Științific a apărut în mod sporadic, când se găseau fondurile necesare pentru imprimare. "Troita" - revistă culturală, sub direcția Preotului Tânase C. Tânase (astăzi decedat) care apare la Toronto în Canada. În 1953 este editat la Innsbruck, în Austria "Stindardul" de către I.V. Emilian, care este apoi transferat la München unde continuă să apară în mod sporadic. "Curierul Românesc" sub direcția lui Ctin Arsenie, care decedând în August 1966, revista ce apare trimestrial și-a încetat apariția la sfârșitul anului 1966. "Buletinul Militar" apare la New York sub conducerea colonelului Dan Ivanovici și în 1955 dispărea. "Noftul Român" tipărit la Paris, este singura publicație a exilului, de factură umoristică anticomunistă, din care au apărut doar patru numere. Revista apare în mod anonim și nu avea nici sediu, nici director. În 1954, la Rio de Janeiro apare "Dacia" sub direcția lui Faust Bradescu, care în cepeca aceea se găsea refugiat în Brazilia. "Dacia" a avut o apariție efemeră. În Australia la Sydney, sub direcția lui

▶ TREIZECI SI CINCI DE ANI DE EXIL ROMANESC

(urmare din pag.4)

de René THEO

presă românească sub forma de buletin al "Asociației Românilor din Australia" (ARA) cu o apariție lunară, apoi bilunară și care continuă să apară și astăzi, sub conducerea lui C. Pantis președintele ARA. La Chicago apare "Luminătorul", organ lunar al bisericii Baptiste. "Free Europe Committee" editează la New York două buletine: "Free Europe Press" și "Cronica Românească" redactate de Carol Davilla (astăzi decedat), având un bogat material informativ din țară subjugată și care își încetează apariția în 1957. La Atena ziaristul Dumitru Petropulidis, care după ce a ispășit câțiva ani de închisoare în R.S.R. și sovise în Grecia, editează împreună cu V. Kousou "Vocea Libertății", organ bilingue lunar, una din publicațiile cele mai bine informate, având colaborări alese. Odată cu decesul directorului, mai apar câteva numere și în 1968 ziarul își încetează apariția. Din simpla curiozitate, pe care cititorii noștri o vor împărtăși, vom publica o informație apărută în ziarul "Vocea Libertății" în martie 1953, cu gândul de a afla ce au devenit persoanele ce le vom pomeni mai jos: "La 19 Ianuarie 1953 au sosit cu vasul "Transilvania" la Pireu, 105 turiști din România, printre care 29 erau agenți ai Securității, camuflați sub titulatura de... ziaristi, identificați de Siguranța Helenă. Este vorba de Dumitru Tarnaceanu, Nicolae Bellu, Nicolae și Colette Corbu, Gh. Gavrilescu, Mira Juster, Stefan Iureș, Stela Moghioroș, J. Jianu, Tudor Mazilu, Cristian Popișteanu, Neda Popper, I. Raicu, Claire Raicu, Paul Radovan, G. Serafin, Sidy Toma, Margareta Takaos, Zinca Karalambe, Alex. Kureseanu, Nicolae Cristoloveanu. În 1955, la Londra, Ion Rațiu editează "Free Romanian Press", bilinguă, cu o apariție lunară, care de la 1 mai 1985 își încetează apariția fuzionând cu o noua publicație ce apare tot în Anglia "Românul Liber". La New York J.T. Faget editează "România Democrată" ce se intitulează "oficiosul PNT". Publicația continuă să apară trimestrial. La Barcelona este editată revista religioasă "Perspective Creștine" care a avut o apariție foarte scurtă. "Buletinul Cultural" care a fost editat la Rio de Janeiro, având o orientare legionară, a dispărut în 1956: Comitetul Național Român editează un organ de presă în limba română "România" care a avut un mare prestigiu datorită aleșelor colaborări. Publicația își încetează apariția în Iulie 1973 din lipsă de fonduri.

(Urmarea in N°814)

CINCIZECI DE ANI DE CASATORIE

La 12 Aprilie 1985, dl. René THEO și dna. THEO născută Elena Gheorghiu au împlinit 50 de ani de căsătorie. Aceasta nuntă de aur, va fi celebrată în cursul lunii Mai, printr-un oficiu religios la biserica Unită din Paris, de către Mrg. G. Cosma.

COLABORATORII LUI I.C. DRAGAN -PRIETENUL LUI CEAUȘESCU

"Europa și Neamul Românesc", binecunoscuta revista colaboraționistă, editată de prietenul lui Ceaușescu, am numit pe găzarul roșu din Milano - Josif Constantin Drăgan, publică în noapărut în Februarie 1985, un articol ce ne vine a crede că a fost comandat de București, semnat de Ana Tătaru care se găsește în RFG, sub titlul "Cânduri către cei care doresc să emigreze". Articolul se încheie cu un iz propagandistic, de pură esență, de tristă amintire, a "Glasului Patriei" de anul 1950 editat de Drăgan și Tătaru. Într-un număr din 1950, Drăgan și Tătaru au scris: "Comitetul de repatriere comunist". Iată fraza de încheiere a Anei Tătaru: "Limera pe care o cauți (emigrantule) n'o vei găsi niciodată și vei rămâne străin, printre străini". Cu alte cuvinte mai bine să trăiești în teroare și mizerie decât ca om liber. Probabil că foaia lui Josif Constantin Drăgan circulă în RSR, căci găsim într-o altă publicație a găzarului roșu, ce are tot la Roma, "Noi și Tracii", următorul anunț: "colaboratorii din România pot trimite manuscrise lor la adresa: Ion Coja, căsuța poștală 73-17-București". Care publicație din exil își permite "luxul" de a avea în vâz și știința tuturor ștabilor din țară, reprezentanți oficiali la București? R.T.

kov de "Comitetul de repatriere comunist". Iată fraza de încheiere a Anei Tătaru: "Limera pe care o cauți (emigrantule) n'o vei găsi niciodată și vei rămâne străin, printre străini". Cu alte cuvinte mai bine să trăiești în teroare și mizerie decât ca om liber. Probabil că foaia lui Josif Constantin Drăgan circulă în RSR, căci găsim într-o altă publicație a găzarului roșu, ce are tot la Roma, "Noi și Tracii", următorul anunț: "colaboratorii din România pot trimite manuscrise lor la adresa: Ion Coja, căsuța poștală 73-17-București". Care publicație din exil își permite "luxul" de a avea în vâz și știința tuturor ștabilor din țară, reprezentanți oficiali la București? R.T.

TEATRU ROMANESC LA TORONTO

La Toronto, în Canada a avut loc în ziua de 27 Aprilie, la orele 7 seara, prima reprezentație a "Teatrului Românesc" animat de Ing. Andrei Ionescu, în sala "Lawrence Park Collegial" cu comedia în 3 acte a talentatului Tudor Mușatescu: "Titanic Vals". Cele opt personaje ale piesei au fost interpretate de Andrei Ionescu și Elisabeta Farcaș, foști actori ai teatrului de varietăți din Cluj, Lenuța Sfetcu, fostă actriță a teatrului C.C.S. din București, Costin Manu fost actor al teatrului "Bulandra" din București, și de amatori dotați cu talent artistic: Doina Roșu Vasilica Marin-Galea, Victor Manea, Laurențiu Roșu, Răzvan Ionescu, Florin Vrancea și Cătălin Keu. Regia a fost asigurată de Andrei Ionescu, decorurile de R. Bruce Mellot și Gart N. Dixon. Spectacolul a avut un mare succes. În repertoriul său, "Teatrul Românesc" din Toronto, are înscrisă și piesa lui G. Ciprian "Omul cu Pânțoaga" Socrim efortul Ing. Andrei Ionescu și al celor care le-au secundat demn de toată lauda. Păcat că asemenea inițiative nu se multiplică. R.M.

"BIBLIOTECA PENTRU TOTI" LA 90 DE ANI

"România Literară" din 11 Aprilie, a publicat un articol sub semnătura lui Z. Ornea despre cei 90 de ani ai colecției "Biblioteca pentru toți". O sută zece milioane de cărți au apărut în această colecție, având peste 3.000 de titluri. O singură instituție a sărbătorit această aniversare: Biblioteca Centrală Universitară.

R.S.R. ESTE CONECTATA LA CIRCUITUL TELEFONIC INTERNATIONAL ???

O veste pentru românii din Occident: România a fost conectată la circuitul telefonic internațional. Din Germania s-ar putea vorbi cu Bucureștiul, (Franța nu e încă intrată în circuit), dacă posturile n-ar suna tot timpul ocupat. Românii însă n-au dreptul să dea și ei telefoane în străinătate. Ei rămân cu interdicția de a nu vorbi mai mult de o dată la 3 luni, orice depășire fiind sancționată cu amenzi substanțiale. Securitatea a găsit metoda ca să-i împiedice mai ales pe cei ce telefonează la București (în țară se mai nimerește cîte un număr liber) să audă glasurile familiei și a prietenilor. Dacă noi cei din Occident ne mai putem amăgi cu gândul că nu vor fi înregistrate convorbirile prin sistemul automat, cei de acasă nu pot profita în nici un fel de această trîmbițată racordare a României la circuitul telefonic internațional.

"LE SECOND MESSENGER" de B. NEDELCOVICI

În editura "Albin Michel" a apărut la Paris un roman inedit al lui Bujor Nedelcovici: "Le Second messenger", (în traducerea lui Alain Paruit) roman care este o analiză extrem de critică a

DIN PARIS "LES ROUMAINS DE FRANCE"

După cum am arătat în numărul trecut din BIRE, Casa Românească a organizat la Paris între 17 și 30 Aprilie o expoziție intitulată "Les Roumains de France". Tot ce era exous, avea un ecou în sufletul vizitatorului român. Imaginea Voronețului, a Suceviței, a minăstirilor Neamț și Secu, a Deltei Dunării și a Maramureșului alături de "Gînditorul de la Hamangia" și de soața sa, contrastau cu fotografiile mărite ale minăstirilor distruse de Ceaușescu: "Mihai Voda" și "Cotroceni". Printre imaginile mai sus pomenite, aranjate cu gust erau rasfîndite costume românești, bundițe brodate, fote, catrințe, marame, din toate regiunile țării, lucruri de valoare prin vechimea și specificul lor mai ales pentru cunoscători. Dintr'o expoziție românească, nu puteau să lipsească icoanele pe sticlă și pe lemn. Cele pe sticlă aparțineau Alexandrei Danielopol și Margăi Meșteru. Erau de remarcat Cele trei maici jalnice ale Alexandrei Danielopol, pietate în maniera transilvăneană, icoane care demonstrau încă odată, dacă mai era nevoie, talentul pictoriței amatoare. Păcat că Al. Danielopol n-a expus mai multe icoane pe lemn, singura prezentă nu era suficient pusă în valoare. Icoanele pe lemn erau pictate de Valentin Anesia (pictor profesionist) și de Mihai Stoenescu. În afara figurilor Sf. Nicolae și a Maicii Domnului arhicunoscute din celelalte expoziții ale lui V. Anesia puține erau noutățile: o așezare în mormînt și un Ioan Botezătorul remarcabile prin expresivitate și culoare. Printre icoanele pe lemn ale lui Mihai Stoenescu am remarcat un Sfînt George omorînd balaurul. Și fără să vrea, vizitatorul era purtat apoi spre standul de cărți. Efortul mai mult decît meritoriu al organizatorilor (Cristina Sturza și Al. Ghika) este demn de laudă. Cu fonduri aproape inexistente, au reușit să strîngă într'o singură sală și într'un spațiu destul de restrîns, o parte din ceea ce au adus cu ei românii din Franța, obligați să trăiască și să creeze departe de țara lor. Standul de cărți cu vînzare, era unul dintre cele mai bogat ilustrate, din cîte am văzut în Occident. Editurile românești și străine și-au dat concursul, astfel că puteau fi găsite cărți de mare valoare, multe chiar epuizate. Iată autorii pe care i-am remarcat: Mircea Eliade, Emil Cioran, Eugen Ionescu (aproape cu operele lor complete), V. Gheorghiu, Panait Istrati, Basil Munteanu, Neagu Djuvara, Vlad Georgescu, Antoine Golea, Mircea Marghescu, C-tin Antoniadă, Vintila Corbul, Ioan P. Coulianos, Ioana Andreescu, Denise Pop-Câmpănu, Stefania Cristescu, Paul Goma. O întregă literatură a gulagului românesc era prezentă. Printre care cartea lui Nicole Valéry cu titlul atît de evocator "Bénie, sois-tu prison!" - Prezentă era și Sabina Wurmbrand cu "La femme du pasteur". Pe un mare panou, pe un perete erau expuse fotografii ale unor români celebri peste hotare: Eliade, Ionescu, Enescu, Brăiloiu, Celibidache, Elvira Popescu, titluri și coperte de vechi reviste românești, vechi texte ale Fundației Regale. Expoziția a fost inaugurată de dl. Frédéric Dupont, primarul arondismentului VII care a vorbit despre Parisul "românizat". I-a răspuns Neagu Djuvara vorbind despre "francezii din București". Schimb de idei despre cultura românească datorînd atît celei franceze. Totul a fost perfect. Păcat doar că în acest schimb de idei spumoase, tragedia poporului român n-a fost nici măcar amintită.

A apărut nr.5 al revistei "ETHOS", care are încă pe copertă numele lui Ioan Cușă alături de cel al lui Virgil Ierunca. Este de fapt un număr închinat lui Dorin Tudoran, căruiia fi sunt publicate 11 eseuri asupra intelectualului român de azi. Textul a fost în întregime difuzat la radio Europa Liberă. Mircea Eliade este prezentat în acest număr cu o nuvela inedită "La umbra unui crin". Regăsim atmosfera din "La Tigănci", transportată la Paris într-un apartament de exilat român, atmosfera în care timpul se întrerupe și continuă, fără ca vreo lege cunoscută să-l poartă explica. Horia Stamate publică un lung poem scris în 1983, intitulat "Cartea Regilor și Impăraților". Daniel Boc debutează cu "Următoarea respirație". Poeziile sunt semnate de Al. Lungu, Mihai Pupăzan și Nicu Caranica. Virgil Ierunca publică la sfîrșitul revistei bibliografia autorilor români din străinătate (ajunsă la anul 1975), meritorie strădanie.

GUVERNUL ROMÂN VREA SA RECUPEREZE DOUA TABLOURI DE EL GRECO

Guvernul român a intentat o acțiune împotriva unei galerii de artă din New-York, pentru a recupera 2 tablouri de El Greco, scoase din țară între 1940-1947, împreună cu alte picturi de valoare, aparținînd fostei colecții regale. Reamintim că în faimoasa lege a patrimoniului din 1974, obiectele de valoare sunt trecute înaintea monumentelor de arhitectură și artă plastică, atunci cînd este definit patrimoniul național.

JAMAICA - CONFERINȚA ANULUI INTERNAȚIONAL AL TINERETULUI

A avut loc prima manifestare a Anului Internațional al Tineretului. Conferința Internațională a Tineretului din Jamaica, la care țările comuniste nici n-au fost invitate. De ce? Fiindcă această primă conferință a fost rezervată tineretului cu aspirații democratice, de libertate, avînd ca temă: "Drepturile omului, libertatea și dreptatea" noțiuni care n-au nîmic comun cu comunismul.

SECURISTII FAC PRESIUNI ASUPRA PREOȚILOR

Odată cu venirea primăverii, preoții de țară au început să fie "vizitați" de șefii securității locale sau regionale, care-i obligă să facă slujba de duminică dimineața mult mai devreme, p_ntru ca în felul acesta credincioșii să plece direct de la biserică pe ogoarele CAP-ului. Deasemenea li se cere preoților să insereze în predica duminicală îndemnuri la muncă și hărnicie. Ei nu trebuie să uite să vorbească și despre "păcatul" de a fura din avutul obștesc. Desigur că de toate aceste presiuni care se fac asupra preoților, Patriarhia și slujitorii ei, nu sunt străini. Cum nu este străin de presiunile la care sunt supuși preoții din Ardeal, Mitropolitul Ardealului, Antonie Plămădeală, întronat la Sibiu în 1982.

PUBLICITATE FARA MASURA

În "Monitorul Oficial" din 19.03.1985 - stă scris negru pe alb că România a fost vizitată în 1984 de peste 6.500.000 de turiști străini. Desigur că toți turiștii în tranzit prin România au fost numărați de două ori (odată la intrare și odată la ieșirea din România). De asemenea au fost sigur incluși cel care fac de 2 ori pe săptămîină micul trafic de frontieră și cei care au venit în țară și au rămas în țară. Înainte de a se înregistra în țară au fost deja înregistrate în țară de către RSR a înregistrat 2 milioane de

STIRI • FAPTE • COMENTARII

PRIN LEGE VAMEȘII SUNT AUTORIZAȚI SA "PRIMEASCA DARURI"

Vameșii români au devenit cunoscuți în toată Europa: dacă nu le dai nimic, îți aduc ei aminte. Dar ceea ce este mai curios, este faptul că vameșii români sunt autorizați prin lege să "primească diverse cadouri". În ultimul număr al Revistei Române de Drept, un procuror general reamintește dispozițiile cuprinse în Decizia nr.84/1977 - care este actul normativ care reglementează între altele "primirea, gestionarea, evidența și utilizarea obiectelor primite cadou de către lucrătorii vamali, de la persoane fizice sau juridice". Această "generoasă" dispoziție juridică permite vameșilor să primească bacșișuri cu titlu legal, cu condiția ca după terminarea serviciului, să le predea unității vamale respective. Să citești și să nu crezi !!!!..... următoarea frază : "Dacă lucrătorul vamal a primit anumite obiecte drept cadou în timpul serviciului, în mod organizat, el a acționat licit". Cu condiția, mai sus precizată, că statul socialist să fie părtaș la toată această afacere. Nici gangsterii, nici mafia nu procedează altfel.

ROGRAMUL CONFERINTELOR DE LA CASA ROMANEASCA DIN PARIS

Pe lunile Mai și Iunie 1985 :
- 4, 18 mai; 1, 15, 30 iunie - orele 15, - : C. Poghirac - CURS DE CIVILIZATIE INDIANA ANTICA; - 4 mai, orele 17 - Marin Tarangul - METAFIZICA, SI SEMNIFICATIA EI; 11 mai - orele 17 : Alexandre Bogdan - DESCOPERIRI ARHEOLOGICE SI CONTROVERSE ISTORICE PRIVIND CONTINUITATEA (veacurile III-XIII); 18 mai, ora 17 - Miron Nicolesco - CONTINUITATEA TEATRULUI NATIONAL ROMAN; 25 mai, ora 17 - A.Maria Tuduri - ISTORIA ROMANILOR (partea III-a); 8 iunie - ora 17 - Matei Ca zacu : PARTIDELE POLITICE IN VOEVODATELE ROMANE IN SEC. XIV si XV; 22 iunie, ora 17 : INDRUMAREA CATRE LIMBAJUL EMINESCIAN; 30 iunie, ora 17 : Neagu Djuvara : AU CONSTI-TUIT "MARI BOIERI" IN CADRUL VOEVODATELOR ROMANE O VERITABILA OLIGARHIE INSTITUTIO-NALA SI EREDITARA?

REVISTA BRITANICA "ECONOMIST" DESPRE CALCULA LATOARELE ROMANESTI-

În nr. său din 19 ianuarie 1985 citim :
"În România chiar computerele demodate sunt o raritate.....România a evitat succesiv mai multe acorduri de cooperare cu CAER-ul, preferând să-și construiască singură industria minicalcatoarelor pe bază de licențe obținute din Occident sau în combinație cu societăți mixte occidentale de felul CONTROL DATA. Când au început să lipsească de-vezile necesare pentru plata licențelor, producția de computere, concentrată aproape integral la Institutul Central de Informatică din București, a fost oprită".

PRODUCȚIA DE CALCULATOARE

Calculatoarele de tip Felix C.512 sau C.1024 sunt produse în număr de 5 pe an, cu condiția ca beneficiarul să asigure valuta pentru componentele care nu au putut fi asimilate și care trebuie să fie importate din Occident. Minicalcatoarele de tip Independent I-102 sau I-102F, se fabrică cca 50 pe an, producția lor fiind mai mare deoarece sunt făcute cu circuite integrate rusești. Cum însă în proiectul inițial erau prevăzute circuite integrate americane

DIFERENȚA DINTRE CEAUȘESCU ȘI KADAR

Cum bine știți comuniștii maghiari și comuniștii români au ținut aproape în același timp cel de al XIII-lea Congres al Partidelor lor (poate dă Dumnezeu ca numărul să fie cu ghinion și să fie ultimul). La Congresul de la Budapesta, reserșiștii au fost reprezentați de Lina Ciobanu - președintele Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor din România. Și a avut Lina de ce să se mire : congresiștii maghiari nu s-au ridicat în picioare când a intrat Ianoș Kadar în sală, l-au aplaudat stînd jos. Discursul lui Kadar n-a fost întrerupt decît o singură dată de strigăte de "bravo" (Ceașescu n-a fost deloc deranjat de cele llo întreruperi deoarece erau bine organizate). Discursul lui Kadar a durat o oră și jumătate, discursul lui Ceașescu a durat patru ore și jumătate, pînă a răpusit.

"NOUVEL OBSERVATEUR" DESPRE EUGEN IONESCO

Sub titlul "Le roi Eugène" scriitorul Milan Kundera a publicat în "Le Nouvel Observateur" un eseu dedicat picturii lui Eugen Ionescu. Iată ce scrie Milan Kundera despre Eugen Ionescu: "Cu Ionescu, istoria europeană a risului își atinge culmea și sfîrșitul : un ciclu se încheie.

SEMINAR POLITIC LA OFFENBACH ÎN R.F.G.

Vineri 19 și Sămbătă 20 Aprilie, a avut loc la Offenbach/Main, seminarul "Cercului Democrat al Românilor din Germania" cu tema: "Formarea structurilor democratice după încheierea celui de-al doilea război mondial".

Referatele prezentate și discuțiile care le-au urmat, fără să epuizeze tema generală a seminarului, au cuprins subiecte legate de noțiunile de bază ale democrației și de devenirea ei, precum și prezența mai concretă a dezvoltării structurilor democratice în Republica Federală. Ambele subiecte au fost tratate de Dna. Karin Cherib, delegata guvernului landului Hessen. Vorbitorii și-a ilustrat intervențiile cu un bogat și foarte interesant material documentar ce a fost distribuit tuturor participanților.

Dinu Zamfirescu a prezentat un referat asupra unei acțiuni de rezistență față de comunizarea și rusificarea țării și a spiritelor, purtată la București, de Tineretul Universitar Național Liberal, în anii 1947-50.

Discuțiile care au însoțit referatele au dat prilejul clarificării unor noțiuni politice, a lămuririi unor situații istorico-politice și a luării unor poziții ferme împotriva totalitarismelor în general și în special contra comunismului și a regimului din România.

Dl. Marius Roșca a subliniat că unul dintre obiectivele românilor exilați, care activează politic, este destabilizarea regimului comunist din țară. Dintre participanți s'au semnalat îndeosebi, prin luări de cuvînt pertinente, Dni. Ion Solacolu, Goldner, Gibson, Chiriac, Gălășean, Dumitrescu, Rusescu.

Președintele "Cercului", Dl. Ion Solacolu, a imprimat seminarului o atmosferă de seriozitate, prietenie și de comuniune spirituală românească, pe baza înțelegerii și înținerii. Un exemplu de urmat pentru exilul

T TRIBUNA LIBERA.

PARTIDUL, MAMA SI TATA AU DAT ROMANIA GATA

de V.V.JONESCU-Essen

In seara de 27 Martie a .c. gasindu-mă in Austria, am putut asculta, din intimplare o emisiune a postului de radio București 2, închinată încheierii (cu succes) a lucrărilor celui de al 13-lea Congres al Partidului. Timp de aproape o oră am ascultat în rezumat elucubrațiile lui Ceaușescu - încheiate de versuri, dedicate lui de pseudo-poetii care ridicau prostia și incompetența la rangul de eroism epocal. Rareori mi-a fost dat să aud o combinație mai completă de cinism și rea credință ca în acest așa zis raport. Se vorbea numai de progres, succese și cifre de plan. Nu am auzit nici-un cuvânt despre starea de mizerie și dezastru necunoscută pînă acum în toată istoria poporului nostru, și nici-o umbră de autocritică. În schimb se trasau noi sarcini și mai apăsătoare, pe umeri bieților români infometati spre a construi orbecăind prin întuneric și frig, viitorul luminos în comunism. Discursul interminabil alb î l b î i t u l u i, în care s-au putut remarca noi erori de gramatică și pronunție în afară de cele cunoscute ("tutulor"), a culminat cu o răguseală progresivă, încheiat printr-o afonie penibilă. Intreruperile s-au datorat numai aplauzelor și scandărilor de lozinci de către ceata presupusă de inconștienți și lichele. Intre altele s-a arătat foarte mișcat de realegerea sa ca Președinte al R.S.R.- secretar P.C.R. promițînd ca va depune toata energia de care este capabil, și de care a dat dovadă și în ultimii 20 de ani, pentru a duce țara de răpă. Corul robilor intonă în acest moment lozinca "Ceaușescu reales spre lumină și progres". De cită lumină se bucură azi biata noastră țară este arhicunoscut iar despre progres nu se poate vorbi decît în sensul unei deprimante ironii. Nu-mi stau la îndemînă cifre, dar doresc să fac numai unele mențiuni trecătoare pentru cei mai tineri ce nu cunosc situația României înainte de 1940. Prin 1936 - de pildă s-a deschis pe Calea Victoriei magazinul "Totelectric" care stimula pe cumpărători să-și procure aparate electrice de tot felul pentru uzul casnic. Interesant este că statul "retrograd" burhezomșieresc de atunci, nu făcea nici-o restricție la curent electric, din contra oferea reduceri substanțiale de tarif celor ce cumpărau aparate și utilaje electrice. Reclame luminoase străluceau toată noaptea pe clădirile magazinelor, de pildă ca la "Vulturul de Mare", sau "Lafayette" și străzile erau deosemeni suficient luminate. Specialitățile culinare și moda ce apărea la Paris și în alte orașe europene erau prezente și la București. Capitala noastră era numită "Micul Paris". Oamenii știau să ridă, să petreacă, iar localurile erau pline, ca și teatrele și cinematografele unde mulți artiști străini veneau să-și prezinte singuri filmele în premieră. Nimeni nu făcea coadă la pașaport, pe care îl obțineau în 24 H. România nu avea datorii în străinătate, moneda națională, leul, era considerat ca o valoare stabilă pe scara de valute, bugetul era excedentar și existau suficiente rezerve în devise. Se exporta : petrol (astăzi se importă), produse agricole și industriale fără ca nimeni să ia de la gura românului hrana cea de toate zilele pentru a vinde în străinătate. Se trimiteau pachete cu alimente în

Germania, care sub Hitler încercuse să sufere de foamete din cauza înarmărilor. Într-adevăr, nu se construise nici-o fabrică inutilă de automobile, fiindcă, se puteau cumpăra în rate (nu cu bani avansați cu ani înainte), ultimele modele de mașini americane și europene. Comparînd acest fel de viață de acum mai bine de 40 de ani, cu becul mizerabil de 15 W și lipsurile cetățeanului român de astăzi se mai poate vorbi de progres ? Chiar noțiunea de regres este prea blindă, căci în cazul de față se poate vorbi fără înconjur de dezastru sau catastrofă. Posturile de radio germane l-au numit pe protagonistul nostru "Catastrofescu" fără nici-un fel de exagerare. Întărirea aparatului de partid și de stat a constituit un alt capital de autoțâmfieră, ca și politica externă multilateral dezvoltată care ar fi creat zăpăcitului lui Leana faima de om politic de renume mondial. Mai pe românește "prostul nu e prost destul dacă nu e și fudul". Desigur că reînnoirea pactului de la Varșovia a fost, fără comentarii și în unanimitate aprobată de congres, care l-a delegat pe realesul Secretar general să semneze imediat, și eventual cu amîndouă minile, actele prezentate ca să nu cumva să supere pe noul său stăpîn, căruia se căznește din răspuțeri să-i intre în grații. Cuvinte de laudă a avut deasemeni tov. Dăscălescu care a urat celui reales obișnuitele succese socialiste. Menționînd că presa și poezii vor ridica osanale și ode, pentru un timp cu totul imprevizibil, gloriosului conducător. A fost menționată constituirea unui așa numit "Front al democrației și socialismului" un fel de anexă lărgită a partidului, din ale cărui organe de conducere fac parte aceluși membrii ai C.C. Ce rol ar avea acest așa zis front hibrid, rămîne să se vadă în viitor. Nu a fost trecută cu vederea nici activitatea moștenitorului tronului, Nicu, care prezidează la Viena o conferință internațională în problemele tineretului. Răuvoitorii pun în gura acestei odrasle citeva cuvinte care în cazul congresului al 13-lea al Partidului își găsesc o semnificație tragi-comică : "Partidul, Mama și Tata au dat România gata", așa după cum am auzit de la un vizitator reîntors recent din R.S.R.

DECESE IN TARA

I.D. Suchianu-critic literar și cinematografic, Elena Caracaș, Gh. Cojocaru-artist liric, Margareta Boambă, inv. Al. Popescu, Gr. Asanachescu, prof. dr. Petre Ionescu-Stoian, ing. Ghionea Gicu, Marie-Toma, prof. C. Roșu, maior (r) Pe tre Cioric, Marin Vătămanu, ing. M. Semenescu, col (r) Eugen Nițescu, Sami Flachs, ing. Aristide Petreanu, Livia Ciplea, dr. Al. Ionescu, Zamfira Dobrescu, inv. E. Niculescu, Rau Vasile, Ovidiu S. Muscelanu, Călinescu Vlad, Mavrodin Viorica, prof. Traian Istocescu, Sandi Ion, dr. Aurelia Roman, Maria Păsărica, Mariana Cărașu-Enăchescu -scriitoare, Serban Cristodorescu, dr. Luiza Hoffman, Steluța Surculescu, N. Vulcan, dr. Ovidiu Marina, Maria Botnariu, Elena Popescu, Cornel Parchs, Beti Leibovici,

ADUNAREA GENERALA A EPARHIEI ORTODOXE ROMANE DIN

EUROPA OCCIDENTALA (PARIS) La 28 Ap

La 28 Aprilie 1985 a avut loc Adunarea Extraordinara care a avut ca obiect iesirea la pensie a P.S. Preotului Boldeanu Vasile și alegerea successorului sau în postul de preot Superior al Bisericii Ortodoxe Romane din Paris. A fost ales în acest post preotul Mihai CONSTANDACHE. De asemenea au mai fost alesi 17 consilieri episcopali și 10 consilieri episcopali.

la Inchiderea buletinului...

INSAMINTARILE DE PRIMAVARA N-AU PUTUT FI TERMINATE LA DATA PREVAZUTA:20.04.85

Indicații prețioase au fost date pentru ca toate însămînțările să fie terminate la 20 Aprilie 1985. Lucrul nu va fi posibil, pentru simplul motiv, că din cauza iernii lungi, ele au început abea la 1 Aprilie. Radio București a anunțat că pînă la 14 Aprilie a fost însămînțată doar 23% din suprafața prevăzută pentru porumb, rămînînd încă 1,5 milioane de hectare din totalul de 2,2 milioane.

R.S.R. NU MAI ARE DREPT DE VOT LA O.N.U.

România este singura țară europeană care nu și-a achitat cotizațiile anuale la ONU de mai bine de 2 ani. Numărul țărilor aflate în aceeași situație se ridică la 13, majoritatea fiind țări africane. Secretarul General al O.N.U. Dl. Perez de Cuellar, a făcut la 10 Aprilie 1985 o declarație privind cotizația neachitată care se ridică la suma de 495.900 de dolari. În cazul neachitării cotizației României îi va fi retras dreptul de vot în cadrul O.N.U.-lui

UN CHINEZ RELIGIOS ?

La 9 Aprilie 1985 Agențiile de presă Reuter și Associated Press au publicat o știre interesantă: un membru al conducerii Academiei chineze de științe sociale a decretat eronată teza marxistă după care religia este "opiumul popoarelor", susținînd că această teză n-are un fundament științific. Chinezul curajos a precizat că religia face parte din patrimoniul cultural și spiritual al fiecărui popor, că trebuie abordată în mod științific și că literatura, arta, filozofia, morala și moravurile societății, sunt toate sub influența religiei.

DATORIA EXTERNA A YUGOSLAVIEI

Ministrul de finanțe iugoslav Klemencic a anunțat că datoria externă a Yugoslaviei este de 23 miliarde, 700 de milioane de dolari, sumă care cuprinde și dobînzile: 5 miliarde 900 milioane de dolari. Numai Ceaușescu ține secretă suma datoriilor totale externe ale României.

"NEWSWEEK" - "ROMANIA REGIMULUI ARCTIC"

"România regimului arctic" este intitulat articolul aparut în revista americană "Newsweek" din 15 Aprilie 1985 sub semnatura lui Andrew Nagorski, care a vizitat și el recent Bucureștiul. Un lucru care l-a îngrozit, a fost starea spitalelor și condițiile în care sunt obligați să lucreze doctorii. "Suntem ca în Evul Mediu" i-a spus un medic. A. Nagorski relevează aluzii "la regimul arctic" în presa reseristă (din păcate nu e decît o singura aluzie curajoasă), redând versurile Anei Elandiana "Crucea de conii", publicată în Decembrie 1984 în revista craioveana "Amfiteatru" (Vezi BIRE no 810). Și nu uită să vorbească de tînărul Radu Filipescu închis la Aiud pentru 10 ani (vezi BIRE no) pentru "propaganda împotriva orînduirii socialiste.

CEAUSESCU SI ENEVER HOGEA

A murit în Sântămîna Patimilor, Enever Hodgea, cel care a desființat oficial religia în Albania, probabil singura țară din lume în care acest lucru s-a produs. Cum Hodgea și Ceaușescu, frați întru stalinism, își disputau primul loc pentru nivelul de trai extrem de scăzut ale popoarelor pe care "le conduceau", nu e de mirare că singurul mesaj de condoleanțe venit din partea unei țări din tratatul de la Varșovia și publicat de presa din Tirana a fost mesajul lui Ceaușescu. I. Guvernul albanez a respins mesajul trimis de Moscova.

Redacția B.I.R.E. nu împartășește totdeauna ideile și opiniile semnatarilor articolelor aparute. De afirmatiile facute raspund autorii lor.

F.A.Z. - "AZILUL DE SARACI AL BLOCULUI

RASARITEAN

Astfel și-a intitulat articolul Victor Meier în F.A.Z. din 13 Aprilie 1985, și care analizează cei 20 de ani "luminoși" de cînd Ceaușescu domnește în România și cei 40 de ani de cînd poporul român trăiește în robia comunismului. Starea poporului român, asimilată perioadei razboiului este descrisă în aspectele ei cele mai grave. Nu lipsește nici comparația cu Ungaria, nici remarcă în privința ziariștilor străini care nu obțin vize de intrare în România

"WALL STREET JOURNAL" - "ROMANIA IN PLIN INTUNERIC"

La 10 Aprilie 1985 marele cotidian New York "Wall Street Journal" - a publicat o corespondență din România semnată de Maxine Pollack. Jurnalista americană trece în revistă toate retelele care s-au abătut asupra românilor în această iarnă, în care "România a fost probabil cea mai friguroasă țară din Europa". M. Pollack nu uită să pomenească și echipele de control, care au constituit unul din coșmarurile românilor în ultimele 5 luni, reducerea programelor de radio televiziune, situația deplorabilă din spitale, mortalitatea infantilă, decesele vîrstnicilor faptul că spitalele de urgență și-au trimis pacienții acasă și că operațiile au fost făcute la lumina zilei. Urmează apoi o analiză pertinentă a cauzelor eșecurilor în toate domeniile economice și industriale.

PRIMA CENTRALA NUCLEARA

La Cernavodă se construiește prima centrală electrică-nucleară, din țară. Ea va avea 5 reactoare avînd fiecare o putere instalată de 700 M.W.

CUPLUL CEAUSESCU IN CANADA

Ceaușescu împreună cu inevitabila sa soție au făcut o vizită în Canada între 14-18 Aprilie. După părerea cercurilor diplomatice de la București, obiectivul principal pentru care dictatorul român a fost invitat la Ottawa a fost definițivarea cumpărării reactoarelor necesare centralei nucleare în construcție de la Cernavodă.

OTTAWA - SESIUNEA EXPERTILOR PENTRU PROBLEMELE UMANITARE

La 7 Mai 1985 va avea loc la Ottawa sesiunea de lucru a experților pentru problemele umanitare din cadrul Conferinței pentru Cooperare și Securitate în Europa.

SOVIETICII PREGATESC SI EI UN SISTEM

ANTI-SATELIT

Zece mii de oameni de știință și tehnicieni sovietici lucrează pentru realizarea unui sistem anti-satelit sovietic.

O MINCIONA SFRUNTATA

Agentia "Agerpress" a afirmat recent ca 1.200.000 de români ar fi călătorit anul trecut peste hotarele; Poate la Rusciuc peste Dunăre !

CEAUSESCU SI ... GRAMATICA

Ceaușescu duce o aprigă luptă de clasă cu ... gramatica.

"B.I.R.E."

BULLETIN D'INFORMATION POUR LES ROUMAINS EN EXIL
S.A.R.L. AU CAPITAL DE FFR 3.000

PRESIDENT FONDATEUR ET CO-DIRECTEUR : RENE THEO
6, Rue Frémicourt-75015 Paris -Tel. 579.74.29

CO-DIRECTION, REDACTION ET ADMINISTRATION :
RADU CAMPEANU-24, Rue du CHAROLAIS 75012 Paris
Tel: 340.13.98

DIRECTEURS DE LA PUBLICATION : RENE THEO ET
RADU CAMPEANU

COMMISSION PARITAIRE N° 62.439

SIRET N° 325601367

ABONNEMENT ANNUEL : FRANCE: 200 F. ETRANGER: 250 F.
PAR AVION: 300 F. AMERIQUE: 350 F. AUSTRALIE: 350 F.
INSTITUTION: 600 F. ABONNEMENT ANNUEL